

Sygn. akt III Ca 190/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Dyrda

Sędziowie Sądu Okręgowego: Henryk Brzyżkiewicz

Magdalena Balion-Hajduk

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2019 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w T. G.

z dnia 30 kwietnia 2018 r., sygn. akt I C 227/17

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1) **w punkcie 1 w ten sposób, że oddala powództwo;**

2) **w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym podatek od towarów i usług w wysokości 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu;**

3) **w punkcie 4 poprzez jego uchylenie;**

II. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym podatek od towarów i usług w wysokości 138 zł (sto trzydzieści osiem złotych) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;**

III. **nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w T. G. 385 zł (trzysta osiemdziesiąt pięć złotych) tytułem kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Magdalena Balion-Hajduk SSO Andrzej Dyrda SSO Henryk Brzyżkiewicz

Sygn. akt III Ca 190/19

UZASADNIENIE

Powód A. G. domagał się zasądzenia od pozwanej M. G. kwoty 8.200 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 28 stycznia 2017 r. oraz obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Uzasadniając żądanie pozwu, powód wyjaśnił, iż na skutek wyroku Sądu Rejonowego w T. G. z dnia 19 kwietnia 2005r., zasądzono od niego na rzecz pozwanej kwotę 500 zł miesięcznie wraz z odsetkami tytułem zaspokajania potrzeb rodziny. Wskazał, iż wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 21 września 2007r. rozwiązano przez rozwód ich małżeństwo z winy obydwu stron, nie orzekając przy tym w przedmiocie obowiązku alimentacyjnego. Następnie wyrokiem z dnia 14 lutego 2008r. Sąd Apelacyjny w K. zmienił w/w wyrok o tyle, że rozwód orzekł z winy A. G.. Powód zapłacił na rzecz pozwanej o 7.000 zł więcej aniżeli był do tego zobowiązany, ponieważ z chwilą uprawomocnienia się wyroku tj. z dniem 14 lutego 2008 r. obowiązek zaspokajania potrzeb rodziny odpadł.

Nadto postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy w T. G. udzielił zabezpieczenia powództwa poprzez zobowiązanie powoda dołożenia tytułem alimentów na rzecz pozwanej kwoty po 500 zł miesięcznie, począwszy od 4 kwietnia 2012 r. aż do prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie. Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w T. G. z dnia 25 marca 2013 r. zasądzono od powoda tytułem alimentów na rzecz pozwanej 500 zł miesięcznie, za okres od 1 kwietnia 2009 r. do 31 marca 2012 r., a także po 400 zł miesięcznie, począwszy od 1 kwietnia 2012 r., w pozostałej części powództwo zostało oddalone. Powód zapłacił na rzecz pozwanej o 1.200 zł więcej aniżeli był do tego zobowiązany, ponieważ na mocy w/w wyroku obniżono o 100 zł wysokość obowiązku alimentacyjnego w stosunku do udzielonego zabezpieczenia.

Pomimo wezwania do dobrowolnego zwrotu nadpłaconego świadczenia, pozwana nie zadośćuczynił mu. Okoliczności te, zdaniem strony powodowej, czynią żądanie pozwu uzasadnionym i koniecznym (k. 2-7).

W odpowiedzi na pozew pozwana M. G. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz przyznanie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w T. G. na rzecz ustanowionego z urzędu pełnomocnika pozwanej kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko, pozwana wskazała, że obowiązek zaspokajania potrzeb rodziny odpadł z chwilą uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego w T. G. z dnia 4 kwietnia 2012r., na mocy którego wyrok Sądu Rejonowego w T. G. z dnia 19 kwietnia 2005 r. został pozbawiony wykonalności, który to wyrok, wydany w wyniku powództwa opozycyjnego ma charakter konstytutywny i działa ex nunc.

Nadto podała, iż świadczenie uiszczone na podstawie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia powództwa nie podlega zwrotowi jako świadczenie nienależne. Wskazała, iż zabezpieczenie roszczeń alimentacyjnych w trybie 753 k.p.c. ma charakter nowacyjny.

Niezależnie od powyższego podkreśliła, że nawet jeżeli uznać, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z instytucjami bezpodstawnego wzbogacenia, z którymi co do zasady wiąże się obowiązek zwrotu otrzymanego świadczenia, to jednak obowiązek ten wygasa jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że zużywając ją powinien liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Wskazała, iż nigdy z tytułu pobranych alimentów nie wzbogaciła się, gdyż finansowała z nich bieżące potrzeby, a nadto nie liczyła się z obowiązkiem ich zwrotu. Podała, iż zwrot świadczeń jest niedopuszczalny, albowiem spełnienie świadczenia zadośćuczyniło zasadom współżycia społecznego. Okoliczności te - zdaniem strony pozwanej - czynią żądanie pozwu nieuzasadnionym.

Sąd Rejonowy w T. G. wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2019r. zasądził od pozwanej M. G. na rzecz powoda A. G. kwotę 7.700 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28.01.2017 roku do dnia zapłaty oraz umorzył postępowanie w pozostałej części i zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w T. G. na rzecz adwokata K. P. kwotę 1476 złotych w tym podatek VAT w wysokości 276 złotych tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, jak również odstąpił od obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że przed Sądem Rejonowym w T. G., w sprawie III RC 64/05, toczyło się postępowanie o przyczynianie się do zaspokajania potrzeb rodziny. Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2005 r. Sąd zasądził

od powoda A. G. na rzecz pozwanej M. G. 500 zł miesięcznie, płatnych z góry do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk pozwanej, poczynając od dnia 1 stycznia 2005 r. z 12,25% odsetkami do dnia 9 stycznia 2005 r. i z 13,5 odsetkami od dnia 10 stycznia 2005 r. w razie zwłoki w płatności każdej raty.

Przed Sądem Okręgowym w Gliwicach, w sprawie I RC 807/06, toczyło się postępowanie o rozwód. Wyrokiem z dnia 21 września 2007 r. Sąd rozwiązał przez rozwód małżeństwo stron postępowania z winy obojga małżonków (pkt 1), nie orzekł o mieszkaniu stron (pkt 2), ustalił że opłata od powództwa o rozwód w kwocie 600 zł obciąża w częściach równych strony i uznał ją za opłaconą w całości przez powoda (pkt 3), zasądził od pozwanej M. G. na rzecz powoda A. G. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych (pkt 4) oraz koszty zastępstwa adwokackiego pomiędzy stronami wzajemnie zniósł. Pozwana od w/w wyroku wywiodła apelację. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 14 lutego 2008 r. zmieniono zaskarżony wyrok w punkcie 1 o tyle, że rozwód orzeka z winy powoda (pkt 1) i zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 270 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego (pkt 2).

Przed Sądem Rejonowym w T. G., w sprawie III RC 10/12, toczyło się postępowanie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2012 r. Sąd pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy – wyrok Sądu Rejonowego w T. G. z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt: III RC 64/05 w całości.

Przed Sądem Rejonowym w T. G., w sprawie III RC 218/12, toczyło się postępowanie o alimenty. Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2012 r. Sąd udzielił zabezpieczenia powództwa przez zobowiązanie powoda A. G. dołożenia tytułem alimentów na rzecz pozwanej M. G. kwoty 500 zł miesięcznie, poczynawszy od dnia 4 kwietnia 2012 r., płatnych do 10-tego dnia każdego miesiąca, aż do prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie. Wyrokiem z dnia 25 marca 2013 r. Sąd: zasądził od powoda A. G. tytułem alimentów na rzecz pozwanej M. G. 500 zł miesięcznie, płatne z góry do 10-go dnia każdego miesiąca, z odsetkami ustawowymi w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, za okres od 1 kwietnia 2009 r. do 31 marca 2012 r. (pkt 1), zasądził od powoda A. G. tytułem alimentów na rzecz pozwanej M. G. 400 zł miesięcznie, płatne z góry do 10-go dnia każdego miesiąca, z odsetkami ustawowymi w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, poczynawszy od 1 kwietnia 2012 r. (pkt 2), w pozostałej części oddalił powództwo (pkt 3), nakazał pobrać od powoda A. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 zł tytułem kosztów sądowych (pkt 4), wyrokowi w punkcie 1, co do rat płatnych za miesiące styczeń, luty, marzec 2012 r. oraz w punkcie 2 nadał rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 5).

W okresie od dnia 8 lutego 2008 r. do dnia 12 marca 2009 r. powód A. G. wpłacił łącznie na rzecz pozwanej M. G. kwotę 6.500 zł (500 zł x 13 miesięcy). Następnie w okresie od 10 kwietnia 2012 r. do dnia 10 kwietnia 2013 r. powód A. G. wpłacił łącznie na rzecz pozwanej M. G. kwotę 6.000 zł (500 zł x 12 miesięcy).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 23 stycznia 2017 r. powód A. G. wezwał pozwaną M. G. do zapłaty kwoty 8.200 zł, stanowiącej równowartość środków pieniężnych, jakie otrzymała pozwana w ramach nienależytego świadczenia.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dnia 23 stycznia 2017 r. pozwana M. G. odmówiła spełnienia świadczenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy zakwalifikował roszczenie powoda w oparciu o art. 405 k.c. w związku z art. 410 k.c.

Następnie Sąd wyjaśnił, że wynikający z art. 27 k.r.o. obowiązek małżonków przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny w razie orzeczenia rozwodu nie przekształca się automatycznie w obowiązek alimentacyjny rozwiedzionych małżonków uregulowany w art. 60 k.r.o.

Sąd doszedł do przekonania, porównując treść obu tych przepisów, że pozwana powinna była stwierdzić, że egzekwowanie świadczenia zasądzonego na jej rzecz wyrokiem z 19 kwietnia 2005 roku, po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego, będzie stanowić świadczenie jej nienależne. Sąd uznał, że powołanie się pozwanej na nieświadomość zmiany jej sytuacji prawnej nie mogło stanowić podstawy do uzasadnionego dalszego pobierania przez nią świadczenia. Sąd zwrócił uwagę, że pozwana w chwili orzeczenia rozwodu, zdawała sobie sprawę, że rodzina, o której mowa w wyroku z 19 kwietnia 2005 roku przestała istnieć, a tym samym wygasł jej tytuł prawny

do otrzymywania alimentów. Sąd nadto zwrócił uwagę, że powód nie musiał kierować do sądu wniosku o uchylenie obowiązku alimentacyjnego orzeczonego na podstawie art. 27 k.r.o. bowiem obowiązek ten wygasał automatycznie, z mocy prawa, z chwilą uprawomocnienia się wyroku orzekającego rozwód.

Następnie Sąd zwrócił uwagę, że na skutek orzeczenia Sądu Rejonowego w T. G. z dnia 13 kwietnia 2012r. w przedmiocie zabezpieczenia, począwszy od 4 kwietnia 2012 r. aż do prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie, powód płacił na rzecz pozwanej po 500 zł miesięcznie, z czego kwota 1.200 zł zyskała przymiot świadczenia nienależnego, a to wobec wyroku Sądu Rejonowego w T. G. z dnia 25 marca 2013r., którym zasądzono od powoda tytułem alimentów na rzecz pozwanej 400 zł miesięcznie, począwszy od 1 kwietnia 2012r.

Sąd odnosząc się do zarzutu z art. 409 k.c. wskazał, że nie budzi wątpliwości, że pozwana zużyła uzyskaną korzyść, jednak, w ocenie Sądu, winna się ona była liczyć z obowiązkiem jej zwrotu. Sąd zwrócił uwagę, że z art. 409 k.c. wynika, że przesłankami wygaśnięcia obowiązku zwrotu świadczenia nienależnego są zużycie lub utrata korzyści, dokonujące się w kwalifikowany i obiektywny sposób, a także brak świadomości okoliczności wskazujących na istnienie obowiązku zwrotu. Sąd zwrócił uwagę, że nie każde zużycie lub utrata korzyści prowadzi do wygaśnięcia obowiązku zwrotu, ale tylko takie, które w sposób wymierny i dający się obiektywnie ustalić powoduje ustanie wzbogacenia, a nadto nie towarzyszy mu określony stan wiedzy wzbogaconego, tzn. że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

W ocenie Sądu, każdy małżonek po ogłoszeniu rozwodu powinien zdawać sobie sprawę, że rodzina, którą tworzył, formalnie rzecz biorąc przestaje istnieć, co wywołuje różnorakie konsekwencje prawne. Sąd uznał na tej podstawie, że pozwana powinna była liczyć się ze zwrotem pobranych świadczeń.

Sąd uznał, że wzbogacenie pozwanej polegało na tym, że uzyskała korzyść majątkową, którą mogła wydatkować na określone potrzeby, gdyż w innym wypadku musiałyby uszczuplić własny majątek celem zaspokojenia tych potrzeb.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanej, iż spełnienie świadczenia przez powoda czyniło zasadom współżycia społecznego i nie powinno podlegać zwrotowi, nawet jeżeli zostało nienależnie pobrane, Sąd wskazał, że zgodnie z art. 411 pkt 2 k.c. nie można żądać zwrotu świadczenia, jeżeli spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współżycia społecznego. Sąd wskazał, że w judykaturze przyjęto, że przepis ten ma zastosowanie, w sytuacji gdy ten, kto spełnił świadczenie, nie był prawnie zobowiązany, lecz można mu przypisać moralny obowiązek wobec przyjmującego świadczenie; w takiej sytuacji spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współżycia społecznego. Sąd uznał, że pozwana nie wykazała aby powód z uwagi na zasady współżycia społecznego winien był łożyć na jej potrzeby po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego, podkreślając, że jednym z głównych skutków orzeczenia rozwodu między małżonkami jest rozdzielenie majątkowa i zniesienie obowiązku wzajemnego wsparcia finansowego. Sąd zwrócił także uwagę, że art. 60 k.r.o. przewiduje, że pomimo rozwodu, w sytuacjach wyjątkowych, byli małżonkowie powinni partycypować w swoich kosztach utrzymania. Sąd stwierdził, że pozwana miała podstawy prawne do żądania od powoda dalszych świadczeń alimentacyjnych i ustalenia ich w wyroku rozwodowym, z czego jednak nie skorzystała. Z tych też względów Sąd uznał, że w niniejszej sprawie, nie zachodziły podstawy do stwierdzenia, że świadczenia powoda były zgodne z zasadami współżycia społecznego, skoro kwestia ta mogła zostać uregulowana na podstawie przepisów prawa, a pozwana z tej możliwości nie skorzystała. Z tych przyczyn Sąd uwzględnił powództwo co do kwoty 7.700 zł. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

W związku z cofnięciem pozwu co do kwoty 500 zł Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. art. 355 k.p.c.

O zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej Sąd orzekł w oparciu o treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, natomiast o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. wskazując, że pozwana bowiem znajduje się ciężkiej sytuacji materialnej.

Apelację od tego orzeczenia, zaskarżając je w części, tj. w zakresie zasądzającym od pozwanej na rzecz powoda kwoty 7.700 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego polegającą na błędnym uznaniu, iż obowiązek zwrotu przez pozwaną nie wygasł, bowiem w wyniku jej zużycia pozwana nadal była wzbogacona, a nadto powinna była liczyć się z obowiązkiem zwrotu oraz naruszenie art. 411 pkt 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pełnomocnika od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej z urzędu oświadczając, że nie zostały one uiszczone w całości ani w części..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powoda przyjmując jako podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Niemniej jednak wyprowadzone z nich wnioski nie były prawidłowe. Sąd I instancji stwierdził, że w ustalonym stanie faktycznym świadczenie spełnione przez powoda w kwocie 7.700 zł było świadczenie nienależnym zgodnie z art. 410 § 2 k.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem, świadczenie jest nienależne, jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty.

Sąd I instancji nie stwierdził jednak, aby istniały podstawy do uwzględnienia zarzutu pozwanej, iż świadczenie to nie powinno podlegać zwrotowi. Pozwana w toku postępowania podniosła, że z tytułu pobranych alimentów nie wzbogaciła się, gdyż finansowała z nich bieżące potrzeby, a nadto nie liczyła się z obowiązkiem ich zwrotu, a nadto podniosła, że zwrot świadczenia jest niedopuszczalny albowiem spełnienie świadczenia zadośćuczyniło zasadom współżycia społecznego.

Zgodnie bowiem z art. 409 k.c., obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub używając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Wskazać należy, że nie każde zużycie w dobrej wierze bezpodstawnie uzyskanego świadczenia powoduje w myśl art. 409 k.c. wygaśnięcie obowiązku zwrotu świadczenia. Następuje to tylko wtedy, gdy zużycie korzyści nastąpiło w sposób bezproduktywny, konsumpcyjny, tj. gdy wzbogacony, w zamian tej korzyści, nie uzyskał ani korzyści zastępczej, ani zaoszczędzenia wydatku, gdy wydatek miał miejsce tylko dlatego, że uprzednio uzyskał on korzyść, bez której nie poczyniłby tego wydatku. Jeżeli natomiast w zamian za użytą korzyść wzbogacony uzyskał do swojego majątku jakąkolwiek inną korzyść majątkową (np. mienie czy zwolnienie z długu, który w ten sposób spłacił), nie można uznać, że nie jest już wzbogacony, bowiem w wyniku dokonania tego wydatku, w jego majątku pozostaje korzyść w postaci zwiększenia aktywów bądź zmniejszenia pasywów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2014r., V CNP 13/13; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1998r., I CKN 918/97, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 maja 2006r., I ACa 1354/05).

Pozwana, już w odpowiedzi na pozew, podniósł, że środki uzyskane na zaspokajanie potrzeb rodziny zostały zużyte na zaspokajanie bieżących potrzeb. Uwzględniając przy tym jej oświadczenie majątkowe (k. 57-59) uznać należało, że wysokość uzyskiwanych przez nią dochodów jak również wysokość wydatków przez nią ponoszonych, również przy uwzględnieniu wysokości świadczenia alimentacyjnego, że pozwana nie mogła się wzbogacić z tytułu tego świadczenia.

Sąd Okręgowy nadto uznał, że pozwana nie mogła być przeświadczona o obowiązku zwrotu świadczenia. Zwrócić bowiem należy uwagę, że świadczenie to uzyskiwała na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego. Nadto

pomimo zakończenia się procesu o rozwód, świadczenie to nie zostało uchylone wyrokiem sądowym. Tym samym uznać należało, że przeprowadzona przez Sąd Rejonowy analiza przepisów prawa i na tej podstawie wyprowadzenie wniosków, które winny być znane pozwanej albowiem wynikały one z ustania jej małżeństwa, nie mogą świadczyć, że pozwana winna była liczyć się z obowiązkiem zwrotu korzyści. Istotne jest bowiem to, że obowiązek został ustalony wyrokiem sądowym, a zatem to również wyrok lub postanowienie sądu, winno ten obowiązek uchylić. Uwzględniając przy tym, że znikomą wiedzę prawną w społeczeństwie nie sposób uznać, że dywagacje poczynione przez Sąd, choć logiczne, dawały podstawy do przypisania pozwanej odpowiedniej świadomości co do skutków prawnych ustania małżeństwa przez rozwód, tym bardziej, że jak wynika z zeznań pozwanej, powód zamieszkiwał z pozwaną, aż do podziału majątku wspólnego, co nastąpiło w maju 2014r., nie ponosząc z tego tytułu kosztów.

Z uwagi na powyższe okoliczności apelacja pozwanej okazała się uzasadniona i zaskarżony wyrok został zmienione na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Nadto, wobec zgłoszonego żądania przez stronę powodową, Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego wywołanego jej apelacją stosując w tym zakresie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c.

Koszty te ustalono przy uwzględnieniu § 4 ust. 1 i 3 w związku z § 8 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2019r. poz. 18) .

Nadto, wobec zgłoszonego żądania przez stronę powodową, Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego wywołanego jej apelacją stosując w tym zakresie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c.

Koszty te ustalono przy uwzględnieniu § 4 ust. 1 i 3 w związku z § 8 pkt 4 i § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2019r. poz. 785 ze zmianami) nakazano pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w T. G. kwotę 385 zł tytułem opłaty od apelacji od której uiszczenia pozwana została zwolniona.

SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Andrzej Dyrda SSO Henryk Brzykiewicz